

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **FCC Dačice, s.r.o.**, sídlem U Stadionu 50/V, Dačice, zastoupena JUDr. Tomášem Vrchlabským, advokátem se sídlem Polská 2269/62, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2019, č. j. 3 A 197/2016 - 110,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2016, č. j. 985/510/16, 51258/ENV/16. Tímto rozhodnutím žalovaný k odvolání stěžovatelky změnil rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu České Budějovice ze dne 24. 6. 2016, č. j. ČIŽP/42/IPP/SR01/1506951.012/15/CDV, jímž byla stěžovatelce podle § 37 odst. 6 písm. b) zákona č. 76/2002 Sb. o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci), uložena pokuta ve výši 290 000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 37 odst. 4 téhož zákona, kterého se měla dopustit tím, že provozovala skládku odpadů S-OO Borek v rozporu se závaznými podmínkami C.1.2, C.2.6, C.2.10, C.2.17, C.2.18, C.2.22, D.1.2, D.2.2, CH.1 a J.1 stanovenými v rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského

kraje o vydání integrovaného povolení ze dne 22. 3. 2004. Žalovaný ve výroku I. původně uloženou pokutu snížil na 200 000 Kč a z textu podmínky D. 2.2 vypustil slova: *“ačkoli přebytek průsakových vod měl být odvážen do smluvního zařízení se schopností odbourat znečišťující látky”*, ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Porušení závazné podmínky C.2.17 stěžovatelkou, výhradně vůči jejímuž posouzení jsou vznášeny námitky v kasační stížnosti, mělo spočívat v tom, že část odstraňovaných odpadů nebyla ke dni kontroly 19. 5. 2015 řádně *„průběžně hutněna kompaktořem a zpracována do skládkového tělesa“*. Při ukládání byly totiž odpady vrstveny na vodorovné ploše, jejíž čelo tvořil nezhutněný svah o výšce cca 4 až 5 m a šíři cca 20 m, po kterém odpady volně přepadávaly a proto již nemohly být kompaktořem dostatečně zhutněny. Prvostupňový správní orgán zjištěný stav popsal v protokolu o kontrole a zachytil na fotografiích. Konstatoval, že tento stav byl konečný a nepředstavoval pouze dílčí fázi, neboť danou vrstvu komunálního odpadu, která byla na skládce zjištěna, již technicky nelze zhutnit. Proto má být hrnutí a hutnění odpadů prováděno po menších vrstvách. Žalovaný se s těmito závěry ztotožnil s tím, že k formování tělesa skládky způsobem popsaným stěžovatelkou (tj., že v době kontroly se jednalo teprve o fázi zpracování odpadů do tělesa skládky tak, aby po jejich zhutnění a překrytí materiálem TZS byl dodržen projektový tvar tělesa skládky) někdy dochází, avšak jedná se o postup, který není v souladu s podmínkami integrovaného povolení, protože neumožňuje dostatečné zhutnění odpadů. Zdůraznil, že způsob ukládání odpadu na skládce je popsán v kapitole 3.6.3 provozního řádu, kde doporučená mocnost vrstvy odpadu pro účinné zhutnění kompaktořem je 0,5 m s tím, že výškové těleso má být budováno po etážích o mocnosti cca 2 m. Z tohoto důvodu se ztotožnil i se závěrem prvostupňového orgánu o zamítnutí návrhu stěžovatelky na výsledk svědků. K termínu *„průběžné hutnění“* přisvědčil stěžovatelce v tom, že jej nelze vykládat tak, že se má jednat o nepřetržitý proces, nicméně stěžovatelka měla postupovat tak, jak je uvedeno v provozním řádu (kapitola 3.6.2, strana 26), což nečinila.

[3] Ve vztahu porušení závazné podmínky C.2.17 stěžovatelka v žalobě namítala výhradně to, že správní orgány nedodržení povinnosti provádět průběžné hutnění odpadů nesprávně dovozují pouze ze skutečnosti, že odpady nebyly hutněny právě v okamžiku, kdy na skládce probíhala kontrola. Její povinností je provádět hutnění ukládaných odpadů tak, aby byly dodrženy parametry, které jsou kladeny na tvar tělesa skládky a jeho pevnost, ale ne to, že bude hutnit ukládané odpady neustále a vždy ihned po jejich uložení. Stěžovatelka přitom provedla zhutnění odpadu po skončení kontroly, tedy při kontrole se jednalo pouze o dílčí fázi formování tělesa skládky. Stav hutnění lze podle stěžovatelky posoudit až tehdy, když jsou zhutněné odpady připraveny k překrytí materiálem TZS.

[4] Městský soud v reakci na žalobní tvrzení stěžovatelky odkázal na vypořádání dané námitky žalovaným, v rámci něhož byla vyvrácena obrana stěžovatelky, spočívající v tvrzení, že ke zhutnění odpadu došlo ke konci pracovní doby po skončení kontroly. Uzavřel, že hodnocení žalovaného nelze nic vytknout, neboť zjištěný a řádně zaprotokolovaný stav byl posuzován pouze optikou jeho souladu s integrovaným povolením a provozním řádem, přičemž bylo z konkrétních zjištění dovozeno, že stěžovatelka podmínky v nich obsažené nerespektovala.

pokračování

[5] Kasační stížnost podala stěžovatelka z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil, a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Podle stěžovatelky správní orgány ani městský soud neprokázaly, že před skončením denní směny neprovedla zhutnění odpadů na předmětném svahu, a tedy že nesplnila svou povinnost dle závazné podmínky C.2.17 integrovaného povolení. Žalovaný i městský soud pouze nekriticky převzaly nesprávný a nepřezkoumatelný závěr prvostupňového správního orgánu, podle kterého zhutnění odpadů již nebylo technicky možné, a odmítli k němu provést stěžovatelkou navrhované výpovědi svědků, jejichž nevěrohodnost naprosto bezdůvodně presumoval prvostupňový správní orgán. Podle stěžovatelky je však uvedený závěr ryzí spekulací, nemá oporu v obsahu spisu a nebyl podložen ani žádným přijatelným vysvětlením. Stěžovatelka rovněž namítla, že pokud by svým postupem porušila závazný postup při tvarování tělesa skládky stanovený v kapitole 3.6.3 provozního řádu, může jít nanejvýš o porušení závazné podmínky K.1 integrovaného povolení, a nikoli závazné podmínky C.2.17, jak je jí nesprávně kladeno za vinu.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na svém závěru, že neplnění podmínky C.2.17 integrovaného povolení bylo řádně prokázáno. Připustil, že stěžovatelka mohla do konce směny ještě provést nějaké částečné zhutnění odpadů, nicméně to nic nemění na skutečnosti, že odpady na vytvořeném svahu nebyly hutněny průběžně. Vzhledem k tomu, že o zjištěném stavu nebyly žádné pochybnosti a pro posouzení, zda byly odpady hutněny průběžně, nebylo důležité, jaká byla situace na konci směny, žalovaný nepovažoval za potřebné provádět stěžovatelkou navržený výslech svědků. Žalovaný dodal, že na kapitolu 3.6.3 provozního řádu odkazoval pouze na doplnění, aby bylo zřejmé, jak má probíhat ukládání a hutnění odpadu. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[9] Stěžovatelka zakládá svoji obranu v projednávané věci výlučně na skutečnosti, že v řízení nebylo prokázáno, že před skončením denní směny neprovedla zhutnění odpadů na předmětném svahu, a porušení závazné podmínky C.2.17 je tedy nesprávně dovozováno pouze ze skutečnosti, že odpady nebyly hutněny právě v okamžiku, kdy na skládce probíhala kontrola. Takovéto tvrzení stěžovatelky se však míjí s odůvodněním, které ve svých rozhodnutích uvedly jak oba správní orgány, tak i městský soud.

[10] Již prvostupňový správní orgán v protokolu o kontrole i ve svém rozhodnutí uváděl, že skládka určitým způsobem průběžně hutněna je a její povrch je pevný. Žalovaný pak v rozhodnutí o odvolání připustil, že k formování tělesa skládky způsobem popsáním stěžovatelkou někdy dochází. Zdůraznil nicméně, že jí zvolený postup není souladný s podmínkami integrovaného povolení. Již z uvedeného je tedy patrné, že správní orgány

nedovozovaly porušení závazné podmínky C.2.17 ze skutečnosti, že stěžovatelka odpady průběžně nehutnila právě v době provádění fyzické kontroly, či snad ze skutečnosti, že by hutnění neprováděla vůbec. Stěžovatelce bylo vytýkáno, že postup, kterým hutnění odpadu provádí, respektive prováděla minimálně v den, kdy byla na skládce uskutečněna fyzická kontrola, není souladný s integrovaným povolením, neboť neumožňuje jeho zhutnění v dostatečné kvalitě - tedy tak, aby naplňovalo stanovenou závaznou podmínku „*průběžného*“ hutnění.

[11] Tento svůj závěr správní orgány podložily mimo jiné odkazem na kapitolu 3.6.3 provozního řádu skládky, podle něhož sice lze v případě technologické potřeby při formování horizontu tělesa skládky do projektovaného tvaru dočasně provozovat aktivní plochu, nicméně je třeba při jejím provozování dodržovat doporučení. Tato doporučení pak výslovně stanovují maximální mocnost vrstvy odpadu pro účinné zhutnění kompaktozem na 0,5 metru a rovněž zákaz tvořit při hutnění odpadů výrazné výškové rozdíly a odpad z nich namísto rozdrčení několika pojezdy kompaktozem shazovat bez řádného zhutnění (výškově má být těleso budováno po etážích o mocnosti cca 2 metry). Tyto hodnoty však stěžovatelka nedodržela a proto nemohlo po skončení směny k dostatečně účinnému zhutnění odpadů kompaktozem již dojít, jinými slovy (jak uváděly správní orgány), takové dodatečné zhutnění odpadu již není technicky možné.

[12] Pro projednávanou věc tedy není rozhodné, zda stěžovatelka skutečně po ukončení kontroly nějaké dodatečné zhutnění odpadu provedla, či nikoliv. Na stav zjištěný v době provádění kontroly totiž nelze ve světle výše uvedeného hledět toliko jako na „*dílčí fázi formování tělesa skládky*“, neboť toto jeho formování v míře, v jaké jej stěžovatelka prováděla, již neumožňovalo dostatečné zhutnění odpadu (tedy takové zhutnění odpadu, které by bylo možno ještě považovat za „*průběžné*“, jak jej má na mysli podmínka C.2.17 integrovaného povolení), ale toliko dodatečné zhutnění, které již nebude dostatečně efektivní. Proto také nebylo potřebné k této skutečnosti provádět další dokazování, ať už výpověďmi svědků, které stěžovatelka navrhovala, či jiným způsobem, což správní orgány stěžovatelce ve svých rozhodnutích řádně zdůvodnily. Odkaz správních orgánů na provozní řád skládky pak na uvedeném nic nemění. Jednalo se toliko o podpůrnou argumentaci, na podkladě které bylo možno srozumitelně vysvětlit, z jakého důvodu nebylo při stěžovatelkou zvoleném postupu možné dosáhnout zhutnění odpadu v dostatečné míře. Lze také podotknout, že žalovaný porušení závazné podmínky C.2.17 vyhodnotil jako méně závažné, a řádně to zohlednil při úvaze o výši uložené sankce, kterou stěžovatelce poměrně významně snížil.

[13] S poukazem na shora uvedené důvody tak Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[14] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

pokračování

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 5. listopadu 2021

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu